

Wetterlundhelgen 2021

Underlag för gruppsamtal

Tron har människoform

Utvalda texter från boken "ANDENS LAG" av N.P. Wetterlund.

ÅTTONDE KAPITLET

Tron

FÖRSTA DELEN

Trons väsen och främlingskap 1

ANDRA DELEN

Trons avlelse och födelse 3

1. Att det finns en personlig Gud 4

2. Att Gud är kärleken 4

3. Att hans kärlek är rättfärdighet 4

4. Att hans kärlek och rättfärdighet är livsnåd 5

5. Att hans kärlek, rättfärdighet och livsnåd är ande 5

6. Vad han vill 5

TREDJE DELEN

Trons form och innehåll 5

FJÄRDE DELEN

Trons rättfärdighet

IV

Luthers rättfärdiggörelse genom tron. 9

Efter varje texturval refereras till var de står i bokutgåvan av
Andens Lag samt i den digitaliserade pdf-versionen.

Frågor till samtalsgrupper, se sid 10.

ÅTTONDE KAPITLET

Tron

FÖRSTA DELEN

Trons väsen och främlingskap

Det dyrbaraste för Gud på hela vår jord är tron. Och det dyrbaraste för människor på hela vår jord är tron.

Tron är för både Gud och människa det oförgängliga guldet (1 Petr 1:6–7). Och då Människosonen kommer, söker han på hela jorden endast ett: **tron** (Luk 18:8).

Och när nu tron har ett sådant värde, då ligger det vikt på att lära känna henne så att man vet vad hon *verkligen* är. Och därför frågar vi först: Vad är tron, eller vad är trons väsen?

Andens Lag sid 519 (1 i pdf, kap.8)

.....

Slutligen. Även de hedningars och judars tro, vilka inte hört evangelium, är till sitt väsen lydnad. Det säger oss Paulus i dessa ord: *"Gud skall ge evigt liv åt dem som uthålligt gör det goda och söker härlighet, ära och odödlighet, men vrede och straff åt dem som söker sitt eget och inte följer sanningen utan orättfärdigheten. Nöd och ångest över varje människas själ som gör det onda, juden först men också greken, men härlighet, ära och frid åt var och en som gör det goda, juden först men också greken, för Gud är inte partisk."* (Rom 2: 7–11)

Se nu här. Han delar alla judar och hedningar i två slag. Och vad är det som skiljer dem? Jo, lydnad och olydnad. På den ena sidan ställer han dem som lyder sanningen (v. 8) eller gör det goda (v. 9), och på den andra sidan ställer han dem som inte lyder sanningen utan orättfärdigheten eller gör det onda.

Och märk nu: över de förra vilar härlighet, ära och frid (v. 10), och Gud skall ge dem evigt liv (v. 7). Denna hedninge- och judelydnad behagar alltså Gud. Men nu är det omöjligt att utan tro behaga Gud. Sålunda är denna lydnad det samma som tro. Och sålunda är trons väsen, redan på hedninge- och judestadiet, lydnad.

Alltså står det fast, och det skall hållas fast, att trons väsen är levande lydnad för Guds lag. Den troende hedningen lyder samvetslagen, den troende juden lyder lag och profeter, den troende kristne lyder "Andens lag", "Sions lag", som är evangelium.

Och märk väl: Skriften sätter aldrig tron som motsats till laglydnad, utan endast som motsats till en sådan laglydnad, som inte *är* tro eller *gör* av tro. Tro och levande laglydnad är såtaste vänner. Ja, de är ett. Men tro och död laglydnad, de är dödsfiender.

Och Paulus är en mästare i att uppvisa den oförsonliga motsatsen mellan tro och en laglydnad, som inte *är* tro eller *gör* av tro, och som alltså är

otrons laglydnad. Den kan ha någon betydelse för denna världen och för det jordiska samhället, men som frälsande laglydnad är den oduglig. Ty inför den himmelska och eviga världen gäller endast den laglydnad som är ett skapelseverk av försoningens evige lagande – ett lydnadsverk i form och gestalt av första- och andrabudstro.

Men Paulus är också en mästare i att uppvisa enheten mellan tro och levande laglydnad. Se här ett par exempel. *"Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning."* Och hör nu vad han säger: *"Sådant är lagen inte emot"* (Gal 5:22–23). Naturligtvis – ty dessa 9 ting är lagen, är "Andens lag", är evangelium i form och gestalt av skapad första- och andrabudstro. Där lagen påträffar dessa eller dylika ting, denna eller dylik laglydnad, där lyfter han på hatten och bugar sig djupt och säger: "Emot dig är inte jag. Ty du är jag sådan jag blev i Kristus, och sådan jag blivit genom honom i dig."

Också rycker Paulus på axeln och knyter näven åt alla skökeevangelister, som vill göra hans tro budlös, och säger: *"Upphäver vi då lagen genom tron? Verkligen inte! Vi upprätthåller lagen."* (Rom 3:31) Naturligtvis – ty sinailagens oförgängliga och absolut oeftergivliga väsen är de tu buden, på vilka Kristus upphängde allt. Men de ligger nere tills tron kommer. Hon upprättar dem. Ty hon är de tu sionsbuden i personlig gestalt. Hon är första- och andrabudshjärtat, första- och andrabudsmänniskan. I denna stående trosmänniska står Guds lag det sionitiska bergsståndet, andelagsståndet. Den i troshjärtat lagda och i trossinnena skrivna lagen är lagens förbundsmässiga upprättelse, stadfästelse eller fastställelse som nytestamentlig förbundslag. Det uttrycker Paulus så: *"Så skulle lagens rättfärdiga krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden."* (Rom 8:4). Det är just lagens upprättelse genom tron. Paulus tro är budfull, lagfull. Hennes livsväsen är det eviga första- och andrabudsväsendet, de tu budens himmelska väsen. Hon är helt och hållet Kristus tro. Redan på Paulus tid syns alltså skökeevangelisterna ha tolkat hans tro som budlös. Men han hutade åt dem strängt: "Nej, inte alls! Jag menar inte en sådan tro." Men de fasthöll nog sin mening. Ty skökan ändrar aldrig sinne, inte ens då när både hon och hennes sinne blir aska i konungaelden. Och hon har fördärvat många folk med budlös tro. Och det inte minst vårt folk, som vi ska visa i vår femte del: Trons förfalskning.

Trons väsen är lydnad. Och denna lydnad är så grundväsentlig, att den ingår som själva huvudfaktorn i Guds eviga frälsningsråd. Om detta påminner Petrus, som vi sett. De förskingrade främlingarna var "enligt Gud Faderns förutseende utkorade till Jesu Kristus lydnad." Utkorelsekedjans alla länkar består av lydnad. Avbryts hon, då blir följden denna: *"när Herren Jesus uppenbarar sig från himlen med sina mäktiga änglar i flammande*

eld och straffar dem som inte vill veta av Gud och dem som inte **lyder** vår Herre Jesu evangelium. De ska straffas med evigt fördärv” (2 Tess 1:7–9). Trons lydnad är själva axeln kring vilken de utkorades liv välver sig, första- och andrabudsaxeln på vilken allt hänger, kring vilken allt rullar.

Redan kallelsen är en uppfordran att lyda. Och ingen kallelse kan ja-besvaras på annat sätt än genom lydnad i den riktning kallelsen fordrar. Så kan Guds kallelse ja-besvaras endast genom en tro, som lyder i den riktning hans kallelse anvisar. Och vilken är denna riktning? Jo, denna: ”Vänd er till mig och bli frälsta, ni jordens alla ändar, för jag är Gud och det finns ingen annan.” (Jes 45:22). ”Till mig, till mig, för jag är Gud och det finns ingen mer!” Det är riktningen. Här börjar tron. Och här måste hon börja som lydnad. Ty här ställs människan i ett val. Hon måste välja mellan Gud **En** och guden **Mer**. Trons första livsrörelse är förstabudslydnad, som är själva grundlydnaden.

Trons grundlydnad är val-lydnad. Ty Gud är kärleken. Och han kan aldrig mottas, varken av ängel eller av människa, på annat sätt än genom ett frivilligt val. En enda mergud, och allt är förlorat. Fader och moder, hustru och barn, bröder och systrar, åkrar och ängar och eget liv — *allt, allt* måste bortväljas och Gud **En** utväljas (Luk 14:26, 33; Matt 19:29). Allt måste ut, om Gud-Allt skall gå in. Tron måste gå ned till alltings allt och grund: Gud – gräva sig ned till själva hälleberget, alla världars och tiders, alla himlars och evigheters klippa. — ”Ni alla mergudar, far er väg! Länge nog har ni lockat, lovat och ljugit. Nu evigt, evigt farväl! Bära eller brista, så sant som jag lever — Gud är min Gud och ingen mer!” Det är trons grund-ja, val-ja, förstabuds-ja till Guds kallelse.

Man säger: ”att tro på Gud är att motta Gud, att tro på Kristus är att motta Kristus, att tro på nåden är att motta nåden”. Nej, det räcker inte. Men säg så: att tro på Gud är att motta honom som Gud *allena*, att tro på Kristus är att motta honom som frälsaren *allena*, att tro på nåden är att motta nåden som frälsande *allena*. Det räcker. Ty det är förstabudsmässigt mottagande, som avklipper allt självfrälseri och allt merguderi. Och just på denna förstabudsmässighet hänger det. Redan den mottagande tron är till sitt väsen lydnad. Ty hon måste vara **Djupgrävaren** (Luk 6:47–49), som gräver sig ned genom alla jordlager ända ned till klippan, klippan *allena*, klippan *allena*. Det är förstabudsmässigt mottagande. Och det är lydnad ned i själva hjärteroten. Och endast denna lydnadstro är mottagande tro. Och endast denna tro är verkligt frälsande tro. En så kallad mottagande tro är det gott om. Men en *förstabudsmässigt* mottagande tro är det ont om. Jord, sand och grus täcker klippan för mångtusenden. Fram med Djupgrävaren, fram med Förstabudsnullan!

Man säger: ”Tron är förtroende för Gud.” Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är förtroende för Gud *allena*, *allena*. Det räcker. Ty det är grundlydnadsförtroende, förstabudsmässigt förtroende. Och just därpå hänger det. Så kallat förtroende för Gud är det gott om. Men förstabudsmässigt förtroende för Gud är det ont om. Det finns endast i de få Nollorna.

Man säger: ”Tron är tillit till Gud.” Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är tillit till Gud *allena*, till Gud *allena*. Det räcker. Ty det är grundlydnadstillit, förstabudsmässig tillit. Och just därpå hänger det. Så kallad tillit till Gud är det gott om. Men förstabudsmässig tillit till Gud är det ont om. Den finns endast i de få Nollorna.

Man säger: ”Tron är förtröstan på Gud.” Nej, det räcker inte. Men säg så: Tron är förtröstan på Gud *allena*, på Gud *allena*. Det räcker. Ty det är grundlydnadsförtröstan, förstabudsmässig förtröstan. Och just därpå hänger det. Förtröstan på Gud med en tröst här och en tröst där av merguden, eller med tillsats av trefjärdedels hjälpförtröstan, fyllnadsförtröstan på denne, då det känner på och kniper åt, den förtröstan på Gud galler inte i trons värld, ty den är inte förstabudsmässig, den ger inte Gud, utan merguden äran. Men förtröstan på Gud *allena* med sekundligt utsparkad mergudatröst, på Gud *allena* utan fyllnadsförtröstan, på Gud *allena* i godan och ondan dag, *den* galler – *den* tron är Guds guld på jorden, den är guldnollornas guldtrö ”mer värd än det förgängliga guldet.” Ty guldnollorna ger Gud på förstabudsvis allt pris, all härlighet och all ära. Och därför får de ”*lov, pris och ära när Jesus Kristus uppenbarar sig.*” (1 Petr 1:6–7).

Andens Lag sid 523–528 (3–6 i pdf, kap.8)

.....

Gud har i skriften omkring 70 ”namn”. Och ett av dem är namnet ”Allt i alla” (1 Kor 15:28; Ef 4:5–6; Rom 11:36).

Gud-Allt är allt, *äger allt* och *ger* åt allt och åt alla deras allt. Utan honom är ingenting. Inte ens Sonen är någonting, utan Gud-Allt har givit honom hans allt och är sekundligen hans allt.

Allt skapat är fullsatt av Guds ögon och av Guds händer, som vi sett. Han själv är i allt och ger åt allt både dess form, innehåll och tillvaro. Han har sitt paradiset i minsta planta och i högsta himmel. Därav den paradisiska fläkten, som tron förnimmer i allt. När den fläkten blir allmänt förnummen, då har vi det tusenåriga riket här.

Gud är allt i alla. Alltså är han tron, eller tron är Gud i människogestalt. Han är både den dyrbara guldnollan och det dyrbara guldinnehållet. Han gör tron, är tron, bär tron, bor i tron och när tron. En enda sekund utan Gud — och tron är förlorad. Så fruktansvärt helt och hållet beror tron av Gud-Allt.

Gud är allt i alla. Och att *låta* Gud vara allt och att

alltid och i allt göra honom till sitt allt, det är djupaste, högsta och vidaste lydnad i himmel och på jord. Och denna lydnad är trons heliga och saliga konst, den uteslutande höga, fina och dyrbara förstabudskonsten, alla serafers, änglars och heligas konst. Tron är jordens högste konstnär.

Tron är alltmakaren. Hon tål inget sönderfallet, inga delar. Hon sätter ihop allt till ett levande helt, sätter ihop himmel och jord med allt vad i dem är till ett levande allt. Såsom hon själv är förstabudsalltet, så vill hon ha allting in i Alltet. Hela folket, hela mänskligheten, hela skapelsen insamlar hon sekundligen till ett helt, ett allt i Gud-Allt. I sitt himmelska guldhjärta och på sina himmelska guldskuldror bär hon hela världen. I sin himmelska guldhand håller hon allt och pressar ihop allt till ett allt i Gud-Allt. Hennes väsen och natur är alltet – hennes verk har alltet till mål.

Vi har sett, att tron är utstigaren ty hon stiger ut ur det ”kroppsliga och synbara”, och att hon är nedstigaren ty hon stiger ned till renaste förstabudsbotten. Och just därför är hon högstigaren. Gud själv, personen, personen! Så högt stiger hon. Hon stannar aldrig vid Guds gåvor. Sånt är för smått för tron. Hon nöjer sig aldrig med mindre än det högsta goda: Gud själv. Gåvorna är för tron bara slussportarna till högre flöden. Hon stiger igenom gåvan och upp över gåvan. Hon trivs aldrig i gåvan, utan endast i personen som gav den. Och då Gud tar ifrån henne alla gåvor, plockar bort dem, den ena efter den andra, så reder hon sig dem förutan, ty hon har Gud-Allt.

Tron är finsmakaren. Hon har fått smak på det finaste, friskaste och sötaste i himmel och på jord: Gud själv. Och därmed har hon fått avsmak för allt som inte är Gud. Jorden, världen och tingen i världen — usch, det är för grovt, för rått, för lågt för att älskas. Tron står himmelshögt upp över det högsta ting på vår jord. Hon nedlåter sig aldrig till tinget, ty hon har honom som är tinget i alla ting.

Tron är skattsamlaren. Hennes skatt är Gud-Allt, Gud Guld. Hon ser allt och tar allt från guldsidan. Hon tvingar allt att upplåta sitt guldförråd, bringar allt att ge guld, ge sitt allt. Tron gör allt, även det onda, skattskyldigt under sig. Tron lägger hela den jordiska skapelsen på knä inför sig. Allt frambär villigt åt tron sitt allt, sitt helighets- och härlighetsallt, sitt guldallt. Tron är det magnetiska guldets som suger till sig guldets i allt.

Tron är hataren. Hon älskar Gud-Allt av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Och just därför hatar hon allt ont av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Hon älskar människan, men hatar djuret och skökan i henne med firsidigt förstabudshat. Och särskilt hatar hon skökan med ett gränslöst hat, ty hon är själva Satan utklädd till lamm

som i Guds namn fördärvar alla jordens folk. Trons hat till skökan är fruktansvärt, ty det är släkt med Jesu 8-faldiga ve-hat till henne, och släkt med de himmelska brödernas hat som ändrar i ett trefalt Halleluja då hon ligger i domsellden. (Upp 19:1–4)

Men Gud-Allt ger sig åt människan endast i Kristus. Ty han har givit allt sitt allt åt honom, så att även Kristus heter ”Allt och i alla” (Kol 3:11).

Andens Lag sid 530–533 (7–9 i pdf, kap.8)

.....

ANDRA DELEN

Trons avlelse och födelse

”Allt som är fött av Gud det övervinner världen, och detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro.” (1 Joh 5:4).

Ur dessa ord framgår, som vi se, en viktig slutledning. Och det är denna: *Tron övervinner världen – men endast det som är fött av Gud övervinner världen. Alltså är tron det av Gud födda, som övervinner världen.* Eller, kort och gott: *tron är den födda segern över världen.* Detta är den kristna tron enligt Johannes. Och vilken enkel och lättfattlig beskrivning på den! Men vilket djup!

Tron är det födda övervinnandet av världen eller den födda segern över världen. Därmed har han sagt oss två saker: både vad tron är, och hur hon uppkommer.

Först: *Vad tron är.* — Han ställer två väldiga makter emot varandra: tron och världen. Och världens väsen är enligt Johannes, *”köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda”* (1 Joh 2:16), eller njutningslystnad, vinningslystnad och ärelustnad, som vi sett förut. Och vad är då trons väsen? Naturligtvis motsatsen till världens väsen. Tron är alltså invärteslammet som upplöser, upphäver och övervinner – först och främst invärtesdjuret i ditt eget hjärta och liv – sedan det yttre djuret, som hon möter i gestalterna av de två vilddjuren.

Tron är sålunda:

- ett himmelskt världsväsen som övervinner denna världens väsen

- ett evighetsväsen som övervinner det fallna tidsväsendet

- ett kärleksväsen som övervinner världens själviskhetsväsen

- ett rättfärdighetsväsen som övervinner världens orättfärdighetsväsen

- ett livsväsen som övervinner världens dödsväsen

Kort sagt: ett lydnadsväsen som övervinner världens olydnadsväsen.

Tron är allt gott, och världen är allt ont. Tron är på varje punkt den reala kontrasterande motsatsen till världen, d.v.s. en motsats *i sak, i liv.*

Tron är en värld – hon är denna världens mot-

värld, mot-väsen – som upplöser, upphäver och övervinner sin mot-värld, sitt mot-väsen – först och främst i ditt eget hjärta och liv och sedan i det yttre.

Så väldig är tron enligt Johannes. Så mycket inlägger han i henne. Han inlägger i henne allt gott, alldeles som Kristus. Och varken Kristus eller Johannes känner till någon annan nytestamentligt frälsande tro än den, som är den födda segern över världen. Hon är den *allena* frälsande tron.

För det andra: *Hur denna tro uppkommer.* — Hon är ”det av Gud födda”. Alltså: tron föds. Hon uppkommer genom födelse, pingstfödelsen.

Tron är den troende människan. Hon är helt enkelt pingstbarnet, hos vilken segern över världen är medfödd. Ty det barnet föddes med krona, som är kraftbeklädnings från höjden. Det barnet är innerst Kristus, ”som tagit gestalt i människan” (Gal 4:19). Och han sa: ”*var vid gott mod. Jag har övervunnit världen*” (Joh. 16:33). Och tron är just detta *hans eget, hans eget* övervinnande, fött i människogestalt – *hans egen, hans egen* seger, född som pingstmänniska.

Ty märk: Johannes säger inte: detta är segern, som *övervinner* världen – utan han säger: detta är segern, som *har* övervunnit världen, vår tro. Tron är den seger, som i Kristus *har* segrat över världen, och som därför *kan* segra över världen.

Tron är till exempel:

- den födda *seger*-lydnaden som i Kristus *har* övervunnit olydnaden
- den födda *seger*-kärleken som i Kristus *har* övervunnit själviskheten
- den födda *seger*-rättfärdigheten som i Kristus *har* övervunnit orättfärdigheten
- den födda *seger*-nåden som i Kristus *har* övervunnit synd- och dödslivet
- den födda *seger*-anden som i Kristus *har* övervunnit djuranden.

Kort sagt: Tron är det födda **seger**-evangeliet, som i Kristus har övervunnit allt ont. Just i Kristus egen segergestalt står trons segergestalt, ty tron är Kristus egen seger, född i människogestalt. ”*Kristus är allt och i alla.*” (Kol 3:11)

Trons födelse är världens undergång i hjärta och liv. I samma stund som tron föds, är världen krossad i människan, och därmed också krossad *utom* henne så långt som hennes riksuppgift räcker. Hon har bara att sekundligen tillämpa denna världskrossning genom tron, som är Kristus födda världskrossning. Trons sekundliga tillvaro i människan är världens sekundliga nederlag, förblödning och död. Ty tron är den födda seger som i Kristus *har* segrat över världen.

Så fruktansvärd är tron för världen. Det skall hon i sinom tid bli varse. Tron blir hela världens undergång. När bara den ofödda, förlamande och folkfördärvande hornormstron i alla kyrkor blivit uppbränd i skökobrasan vid det sjunde världens rikets tröskel, då skall den krönte tron kring hela jordens

rund träda fram i den Harmagedoniska martyr- och missionsförsamlingen. (Upp 18–19) Och inför denna solbeklädda och tolvstjärnekrönte pelartro (Upp 12:1) – som står *utom* världen och *över* världen och som just därför kan *stå* och *bestå* mitt i världen – skall hela världen darra som asplöv i vind. Ty denna tro är den födda beläteskrossningen, den födda djuruppbränningen, som i Kristus *har* krossat belätet och uppbränt djuret. — Fram med den himmelska drottningens tro! Och bort med skökans tro, som för världen är bara en löje- och leksak!

Andens Lag sid 540–543 (14–15 i pdf, kap.8)

.....

Så uppenbarar sig Gud för människan. Och i denna uppenbarelse fick hon i livs levande erfarenhet *lära* följande sex saker:

1

Att det finns en personlig Gud

Och den lärdomen är viktig. Ty att det finns en Gud, det kan ingen människa bevisa, hon må vara den frommaste och läraste av alla. Endast Gud kan det. Och det sker genom uppenbarelse. Han själv är beviset. Då han uppenbarar sig för människan, då vet hon att han finns, och det med en visshet som ingen kan rubba. Även om hon inte är i stånd att med ord vederlägga den som ”bevisar” att han inte finns, så oroar det henne inte alls. Då hon står där ”besegrad” av honom, så står hon där leende åt honom och ömkande honom. Ty hon har gjort personlig bekantskap med Gud. Han har gjort henne ett besök och ”presenterat sig” för henne. Hon har sett honom och tagit honom i handen och känt hans genomträngande handvärme, och därmed är det evigt slut och punkt med alla bevis att han inte finns. De är för henne som vatten på gåsen. En livs levande erfarenhet bevisar ingen omkull. Här står ”vetenskapen” som det halmstrå, med vilket dåren ville bortpetta berget.

2

Att Gud är kärleken

Hon har smakat och sett hur ljuvlig Herren är, och det så att det kändes ut i fingrar och tår. Hon vet av erfarenhet, att han är det högsta goda. Hon erfor den eviga kärlekens Allt, för vilket allt försvann, och endast Alltet stod kvar. I besökelsens stund var han allt i henne och hon allt i honom. Den stunden glömmes hon aldrig. Hon vet både *att* Gud är och *vad* han är.

3

Att hans kärlek är rättfärdighet

Hon fick i denna kärlek smaka en sällhet, men en sällhet så hög, så ren, så helig och rättfärdig, att hennes låghet, orenhet, ohelighet och orättfärdighet med ens stod inför henne i ett förfärande ljus – som den mur vilken skiljer henne från Gud, och som gör att han inte kan förbli i henne med sitt välbehag. Hon

erfor ett rättfärdighets-allt, inför vilket hela hennes liv var ett orättfärdighets-allt, ett liv, som saknade det fyrsidiga förstabuds-alltet och därmed saknade allt.

4

Att hans kärlek och rättfärdighet är livsnåd

Hon erfor ett liv av himmelsk evighetsnatur. Ty det fyllde själva himmelsbehovet och evighetsbehovet, det oändliga behovet i henne, som *ingen* njutning, inget skapat kunnat mätta, bara riva upp allt värre och värre. Hon kände sig för första gången verkligen fylld, mättad och nöjd, så att hon inte ville ha mer och inte kunde inrymma mer. Och hon erfor detta liv som en nåd, en oförskyllad gåva, en konungslig frikostighet just mot henne, syndarekräket. Och hon blev alldeles bestört över att Gud kunde vara sådan mot *hennes*, mot *hennes*. Hon hade väntat bara käppen — och så kommer han med hela himlen åt henne.

5

Att hans kärlek, rättfärdighet och livsnåd är ande

Hon erfor allt detta som en ande, så att alla hennes 7 andar löstes från djurandarna och levde upp och stod sionsståndet med spänt bälte för en stund. Människoansiktet, förnuftet, trädde fram i himmelsk renhet, klarhet och kraft. Lejonet intog sin plats, tjuren likaså, och örnen slog några vingslag i safirblå rymd, och krysolithjulen gjorde några varv, och alla 7 lamporna tändes, och kristalltemplet strålade i en glans som hon aldrig i tid eller evighet glömmet.

6

Vad han vill

Guds uppenbarelse innefattar en bestämd och tydlig vilja. Och det är förstabudsviljan. Ty han *kallar* människan. Och han kallar henne till sig som hennes Gud och ingen mer. Och denna förstabudsvilja erfor hon som en helig och salig eld, som en elektrisk ström genom hela hennes varelse, och det i ett sådant allvar att det stod absolut klart och visst för henne att på den viljan hänger allt, och att i den viljan som hon nu fått smaka som förstabudsevangeliet ligger frälsningen och *aldrig* utanför den.

Denna Guds uppenbarelse för människan kan ske på en gång, i en enda akt, som ställer alla sex sakerna klara och vissa för henne. Men den kan dock komma i en serie av flera eller färre uppenbarelser, under en längre eller kortare tid, med stigande klarhet och styrka, ända tills allt står klart och starkt för henne. Detta senare uppenbarelse sätt är det vanligaste.

Andens Lag sid 544–547 (16–18 i pdf, kap.8)

.....

I vårt sjunde kapitel i Andens Lag har vi sett, att frälsningssanningen är organisk eller att den börjar

som ett frö och följer växandets lagar ända till fullkomning. Detta gäller också tron, som innefattar hela frälsningssanningen.

Tron är organisk. Redan i trosfröet ligger hela tron innesluten som eken i ollonet. Och den utvecklar sig i läroskolan till en allt fullare och renare första- och andrabudstro, som verkar genom första- och andrabudskärleken. Ty någon annan frälsande tro än den, som efter sitt förhanden varande mått är ”verksam genom kärlek”, finns icke, enligt Paulus. ”Allt beror på om man har en tro som är verksam genom kärlek”, säger han (Gal 5:6).

Det föreläggs tron endast en läxa och alltid samma läxa: de tu buden, på vilka allt hänger, eller att lära sig att älska Gud med fyrsidig förstabudskärlek och att älska sin nästa med tusenfaldig andrabudskärlek. Och hela konsten är att vara gren i honom som är kärleken, gren i försoningens första- och andrabudsande, eller att så tro *på* Kristus att det är en tro *i* Kristus (Gal 3:26). Ty tron finns aldrig till utanför Kristus. En millimeter, så att säja, utanför honom — och tron är upplöst och försvunnen. ”Förbli i mig, så förblir jag i er” (Joh 15:4).

Andens Lag sid 551–552 (20–21 i pdf, kap.8)

.....

TREDJE DELEN

Trons form och innehåll

Tron har människoform. Hon är den troende människan till både ande, själ och kropp. En pingstmänniska tror med hela sin varelse ut i fingrar och tår. Stefanus ”*var fylld av tro*”, så att hans ansikte var som en ängels (Apg 6:5, 15). Han var så genomträngd av tro, så att tron satt uti själva skinnet.

Trons form, gestalt eller kärl är alltså det upprättade människoväsendet eller det andra skapelsebeståndet, betraktat till dess mänskliga natursida. Trons form är sålunda ett vidsträckt område. Se här bara några små antydningar:

Tron är den födde människoanden som upplöser, upphäver och övervinner synd-, skuld- och dödsanden. Hon är alltså de 7 födda naturandarna och de 7 andesinnena – nämligen: det födda vishetssinnet, det födda förståndssinnet, det födda rådighetssinnet, det födda starkhetssinnet eller förmågan av naturlig andekraft, det födda kunskapssinnet, det födda fruktanssinnet och det födda rättfärdighetssinnet (Jes 11:2–4) – som övervinner sina 7 mot-andar, de fallna andesinnena.

Tron är alltså det födda hjärtat som övervinner djur- och stenhjärtat; det födda förnuftet som övervinner det fallna förnuftet; den födda viljan som övervinner vildviljan; det födda samvetet med oförmågan att synda. Tron är den födda tankeförmågan som övervinner alla onda och onyttiga tankar; den födda känslöförmågan som övervinner alla onda och onyttiga känslor; det födda

begäret som övervinner alla onda och onyttiga begär, och som begär endast Gud och hans rike; det födda minnet som övervinner den naturliga glömskan av Gud och hans bud.

Tron är den födda fantasin, den födda föreställnings- och inbillnings- (inbildnings-) förmågan som övervinner alla orena och väsenlösa bilder, alla onda, onyttiga och orimliga föreställningar, alla fantastiska och berusande drömmier, alla dessa överkliga och utmärjande luftslottsbyggen, hela denna önske-, dikt-, sken-, lögn- och gyckelvärd, vilken är ett dödligt gift för tron, som är det sanna väsendets och verklighetens värld. Tron är det födda nykterhetssinnet som övervinner all slags berusning, all slags onykterhet.

Tron är det födda ögat som övervinner det synligas mergudamakt, och som ser efter de ting som inte syns; det födda örat som övervinner ordet från nedan och hör ordet från ovan; den födda tungan som övervinner de onda och de ofödda orden, och som talar födda ord; det födda smaksinnet som övervinner smaken för det orena, fåfängliga och förgängliga; det födda luktsinnet som skyr, flyr och övervinner den förpestande förruttnelsen och likstanken i syndens och dödens värld; den födda handen som övervinner de onda och de ofödda gärningarna och gör födda gärningar; den födda foten som övervinner de onda och de ofödda vägarna och går den födda vägen, som är den trosfödde Kristus.

Tron är det födda skapelsesinnet som övervinner det jordkrypande, djuriska skapelsesinnet, och som i allt skapat ser härlighetens kristallbildning och står i levande samband med den.

Tron är det födda skönhetsinnet som övervinner det låga, ytliga och djuriska ”skönhetsinnet”, och som ser och står i levande samband med det himmelskt sköna, det evigt sköna i allt.

Tron är det födda världssinnet som övervinner det fallna, djuriska världssinnet, och som ser hela världen, även på den mörkaste punkten, gå havande med Guds rike, och som har hela mänskligheten, hela världen, till föremål för frälsning, bön och hopp. Tron omfattar allt och trycker allt till sitt bröst. Hon lever i det himmelska alltet och bär hela världssalltet på sitt hjärta.

Tron är det födda jordesinnet som övervinner det fallna, djuriska jordesinnet, och för vilket minsta ting är oändligt dyrt. Ty varje ting har sin kropp, sin själ och sin ande, eller: varje ting består av förgården, det heliga och det allraheligaste. I förgården står världen (världsmänniskorna) och sysslar bara med tingets kropp eller utansida. I det heliga står rot-tron och får bara då och då kasta en

blick inom förlåten. Och i det allraheligaste står pingst-tron. — I tingets allraheligaste bor Gud, på samma gång som han bor oändligt upp över tinget. Och här bor tron tillsammans med Gud, alla änglar och alla heliga i himmel och på jord, på samma gång som hon bor oändligt upp över tinget. Därav denna obeskrivliga sötma, denna dallrande sällhet, detta knippe av kristallstrålar, som även den minsta och mest föraktade blomma och varje skapat ting kan skänka åt människan, om hennes tro har ett helfött och övat skapelse-, skönhets-, världs- och jordesinne. — I allt möter tron det himmelska alltet, som är Gud. I allt äger hon Gud-Allt. Och därför har hon ingen arvedel i landet, inte en fotsbredd (Apg 7:5). Nej, hon äger *allt* genom födelserätt. Tron står upp över all jordisk äganderätt. Hon åtnöjer sig aldrig med en del, vore den än nittionio procent av hela världen. Det är för litet för tron. Det vore hennes död. Hon lever allt-livet och måste ha allt. Hon bråkar aldrig om ”mitt och ditt”. Hon är arvinge till allt och står sekundligen i detta val: allt eller intet.

Tron är det födda fosterlandssinnet som övervinner det fallna, djuriska fosterlandssinnet, det ytliga och ihåliga förgårdssinnet. Och som gör människan inte bara till en främling och pilgrim, utan även till en *gäst* i landet, i vilket Gud som värd bespisar, kläder och härbärgerar henne under resan (1 Krön 29:14–15; Ps 39:13), och där hon får erfara *mycket, mycket* gott vid sidan av *mycket, mycket* ont. Ty hennes jordiska fädernesland är det främmande land, i vilket vilddjuret ställer och styr med given makt i 42 månader (Upp 13:5). Trons jordiska fosterlandssinne är alltså främlingens och gästens tacksamma sinne mot Gud som värd under pilgrimsfärden genom det farliga landet.

Kort sagt: Tron är den födde anden som övervinner den djuriske anden; den födda själen som övervinner den djuriska själen; den till grundväsendet födda kroppen som övervinner den djuriska kroppen, och som omsätter den jordiska kroppen till en paradiskropp, och det jordiska blodet till ett paradislod.

Och lägg särskilt märke till att tron är den födda viljan som upplöser, upphäver och övervinner egenviljan, vildviljan som är otrons första- och andrabudsväsen. Tron upplöser inte den mänskliga viljan, utan bara hennes själviska, djuriska beskaffenhet. — Man säger: ”Trons högsta stadium är att inte mer ha någon vilja.” Misstag! På ett sådant stadium är tron tvärtom förlorad. Ty tron har sitt huvudsäte just i den födda viljan. Det finns ingenting hos en människa, som Gud är så rädd om som viljan. Ty hon är personlighetens medelpunkt, tyngd-punkt och kärna. Sådan viljan är sådan är personen. Och allt Guds verk går ut på att frambringa en genomluttrad, genomhelgad, en ur egenviljan helt utfödd första- och andrabudsvilja. Trons högsta stadium är: att inte mer ha någon vildvilja, egenvilja

– att i Jesu vilja ha fått sin eviga utkorelsevilja som lever och verkar i Jesu Kristus lydnad, som är första- och andrabudslýdnaden. Judafolkets olycka var just denna: ni vill icke. Kristus kunde inte åstadkomma någon född vilja hos det. Och därför måste det dö i synd. — Kristen tro är kristen karaktär. Och kristen karaktär är oböjlig första- och andrabudvilja och det in i den kvalfullaste död.

Tron upphäver ingen enda mänsklig förmåga. Hon tvärtom upprättar dem alla och sätter dem alla i stånd att fullgöra sina sysslor. *Tron finns inte till i någon annan form än i människoform.* Och ju fullare och helare hon får ta densamma i besittning, desto fullare och helare, starkare och härligare är tron.

Så övergår vi till trons innehåll. Detta är Kristus. Och han blir trons pingstinnehall, då människan släpper upp allt självfrälsari och mottar honom som förstabudsmässig frälsare, som frälsaren *allena*, frälsaren *allena*.

Det är han som framföder människoväsendet till form eller käril åt sig. Det är han som ger tron den oändligt dyrbara noll-formen, mottagaregestalten. Och i och med denna kärilsfödelse, varom vi nu talat, underkastar han sig själv en födelse, låter inpassa sig i detta käril efter människans individuella skapelsegestalt.

Trons innehåll är följaktligen oändligt – ty det är Kristus. Se här bara några små antydningar om det samma.

Kristus har segrat och han föds i människan som segraren, som den seger som *har* segrat och som därför segrar över all fiendemakt.

Tron innehåller alltså den födda seger-kärleken, första- och andrabudskärleken som övervinner själviskheten; den födda seger-rättfärdigheten, första- och andrabuds rättfärdigheten som övervinner orättfärdigheten; den födda seger-nåden, första- och andrabudsnåden som övervinner synd- och döds livet; den födda seger-anden, försoningens första- och andrabudsande som övervinner synd-, skuld- och dödsanden – med ett ord: det födda evangeliet, första- och andrabudsevangeliet vilket övervinner allt slags första- och andrabudsont, som är allt ont.

Tron innehåller alltså Sions födda seger-lag, den födda andelagen, som övervinner syndens och dödens lag, och därmed övervinner Sinai kravlag vilken genom den slaktmärkte lag-andens födelse i människan fått ut sina krav på henne.

Tron innehåller sålunda de tu-födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) seger-buden som övervinner sina mot-bud, de tu djurbuden; de 10 födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) segerbuden som övervinner sina mot-bud, de 10 djurbuden; de *många* födda (hjärtelagda och sinnesskrivna) segerbuden, som är flera än himmelens stjärnor och vilka övervinner de *många* djurbuden, som är flera än håren på

kattbjörnen och pärlorna på skökan.

Tron innehåller den födda seger-sanningen som övervinner lögn- och skenväsendet; det födda seger-ljuset som övervinner mörkret; det födda seger-saltet som övervinner förruttnelsen.

Tron innehåller den födda seger-friden som övervinner allt slags oro; den födda seger-fröjden som övervinner den syndiga lusten och den syndiga sorgen; den födda segerstillheten som övervinner allt rafseri.

Tron innehåller det födda seger-saktmodet som övervinner häftigheten; det födda seger-tålmodet som övervinner otåligheten; den födda seger-ödmjukheten som övervinner högmodet.

Tron innehåller den födda seger-dygden som övervinner allt slags odygd; den födda seger-återhållsamheten som övervinner allt slags omåttlighet; den födda seger-gudaktigheten som övervinner all ogudaktighet.

Tron innehåller den födda seger-barmhärtigheten som övervinner allt slags obarmhärtighet mot människor och djur; den födda seger-renhjärtenheten som övervinner all orenhjärtenhet; den födda seger-fridsamheten som övervinner all ofrid.

Tron innehåller den födda seger-troheten som övervinner all trolöshet mot Gud, människor och djur; den födda seger-plikten som övervinner all pliktförsummelse mot Gud, människor och djur; den födda seger-noggrannheten som övervinner all slarvaktighet mot Gud, människor och djur.

Tron innehåller den födda seger-godheten som övervinner all ondska mot Gud, människor och djur; den födda seger-mildheten som övervinner all stenhjärtenhet mot Gud, människor och djur; den födda seger-blidheten som övervinner all taggighet mot Gud, människor och djur.

Tron innehåller den födda seger-samlingen som övervinner allt slags lössläpphet; den födda seger-inåtvändelsen som övervinner den rotlösa, fladdrande utåtvändelsen; den födda seger-utåtvändelsen som övervinner den rotlösa, lata och drömmande inåtvändelsen.

Tron innehåller den födda seger-grundligheten som övervinner ytligheten och går till förstabudsbotten i allt och med allt; det födda seger-djupet som övervinner det glittrande skumlivet, och som bottenar alla djup, som måste bottenas; den födda seger-enfalden, ett-livet i Ett-namnet som övervinner den rotlösa, namnlösa och spruckna mångfalden, i vilken hela världen och även den andliga världen ligger drunknande.

Tron innehåller den födda seger-friheten som övervinner allt slags trældom, även bihangsklibbet vid andliga fäder och mästare, och som inte ens klibbar sig fast vid Luther; den födda seger-självständigheten som går sin födda väg även mot strömmen; den födda seger-ensamheten som kan stå individuellt och förstabudsmässigt ensam med Gud som *sin* Gud, *sitt* allt, och som därför har något evigt

eget i Gud att stå på och leva på och inte är parasit på andra.

Tron innehåller det födda seger-beroendet av Gud som övervinner den förstabudslösa självständigheten, det övermåttan ”lärd” och löjliga lilleputtsjälvet som tvärsäkert går sin ”egen väg” utan att ha varken fötter eller väg.

Tron innehåller den födda seger-tacksamheten mot Gud för allt vad han givit och ger genom sina sända, förstabudsfasta ”profeter, visa och skriftlärd”. Denna seger-tacksamhet övervinner det stolta, förnumstiga och själv tillräckliga ratandet av allt som kommer genom andra. Kristus lärde av lag och profeter och anknöt sig ödmjukt, troget och tacksamt till allt vad Fadern givit genom dem.

Kort sagt. Tron innehåller:

- det födda seger-Lammet som övervinner alla tre vilddjuren: Satan, kattbjörnen och lammormen eller skökan
- det födda seger-riket som övervinner alla 7 världsriken
- den födda seger-himmelen som övervinner alla djur-, lögn- och skenhimlar
- den födda seger-evigheten som övervinner den drömda och diktade djurevigheten
- den födda seger-jorden som övervinner den himmelslösa djurjorden
- den födda seger-tiden som övervinner den fallna, evighetslösa djurtiden
- det födda fysisidiga seger-alltet som övervinner allt genom Kristus, som är detta allt ty han ”är allt och i alla”.

Andens Lag sid 563–570 (27–32 i pdf, kap.8)

.....

Tron har människoform. Och på denna form ligger större vikt än vad man ofta tillmäter den.

Trons innehåll tar alla de mänskliga sinnena, gåvorna, krafterna och förmögenheterna i anspråk och bor endast i dem, som vi sett. Och endast i den mån dessa tjänar innehållet, kan innehållet bevaras och växa till. De måste alltså vårdas, tuktas, övas och gymnastiseras för att bli dugliga verktyg åt segerinnehållet. Du kan t.ex. genom andlig och kroppslig lättja och vällevnad så skada kärlet att innehållet går förlorat. Du kan också genom överansträngning göra det odugligt. Utslitna och förstörda nerver lägger farliga hinder i vägen för en verklig första- och andrabudstro. Genom oförståndigt förbrukade ande-, själs- och kroppskrafter ådrar du dig ett ”straffområde”, där segerinnehållet flyttar ut ur sin form, och där du ligger som en trosruin med sönderbrutet kär, varunder dåsigheit och modlöshet – ja, bitterhet – tar överväldet och sätter sig fast till en svaghetens ande, som lätt övergår i en verklig otrosande. Far alltså visligt och förståndigt med ditt troskär, ty det sitter på varje punkt *inne* i innehållet, och innehållet på

varje punkt *inne* i kärlet.

Tron har människoform. Därpå ligger vikt. *Hennes gudomliga, överjordiska och övervärldsliga innehåll framträder endast i sann människogestalt.* Tron finns till endast som budhållare. Första- och andrabudshållningen är hennes liv. Hon kan inte leva en sekund utan den. Därav kommer det sig, att den sant överjordiska och övervärldsliga tron trivs endast i det sant mänskliga och naturliga lerkärslivet och mår så hjärtans väl i det vardagliga, jordiska plikts- och sysslolivet med allsidig, ihärdig och trogen budhållning in i det minsta. Hon möter Gud-Allt i allt och suger i sig guld- och honungsalltet i allt. Jordens för många så tråkiga prosa är för henne en himmelsk poesi.

Akta dig alltså för den överspända tro som föraktar och hoppar över det jordiska lerkärslivet, och som bara spejar och gapar efter ”tecken och under och övernaturliga ting”. Den tron har inte människoform, utan vidundersform. Och hon kan väl till en tid hålla sig uppe i ett ymnigt känslösvall, ty hon hålls uppe av vidundren i himlarymden (Ef 2:2; 6:12), vilkas tjusning har en lömsk och snärjande sällhet, förvillande lik den sanna trons sällhet. Hon har inte född lerkärsgestalt eller budhållarefäste på jorden, och därför har hon inte kunnat stiga upp i safirens överjordiska, rena rymder, utan råkat in i gudlös rymd bland furstar, som är förklädda till ljusets änglar, och som utandas en ande ”så ljus, så mild, så stark”.

Endast trogen evangelisk första- och andrabudshållning räddar från *alla, alla* faror. På de tu buden, förbundsmässigt hjärtlagda och sinnesskrivna, hänger det. Vägen till det gudomligt, himmelskt och evigt höga och stora går endast genom kärll-människans, jordens och tidens låga och lilla. Tron har människoform.

Kristus kan aldrig omedelbart frälsa en människa, som vi sett förut, utan endast förmedla: genom tron. En blott och bar utanför-Kristus frälser ingen. Endast som invärtes-Kristus, som återfödd Kristus i gestalten av tro kan han frälsa. Han måste underkasta sig ett nytt människoblivande, ett nytt jag-blivande, subjektblivande i människan.

Tron är alltså den subjektiverade, jag-blivne Kristus. Och endast som subjektiverad genom tron kan han frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-blivna kärleken. Och endast som subjektiverad genom tron kan den eviga kärleken frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-blivna rättfärdigheten. Och endast som subjektiverad genom tron kan den eviga rättfärdigheten frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-blivna livsnåden. Och endast som subjektiverad genom tron kan den eviga livsnåden frälsa.

Tron är den subjektiverade, jag-blivne försoningsanden, första- och andrabudsanden. Och endast som subjektiverad genom tron kan

försoningsanden frälsa.

Med ett ord: Tron är det subjektiverade, jag-blivna evangeliet. Och endast som subjektiverat genom tron kan evangelium frälsa.

Andens Lag sid 571–573 (33–34 i pdf, kap.8)

Låt oss så till sist kasta än en blick på Stefanus, ”den förste kristne martyren”. Då han stod inför Stora rådet, bröt sig det födda segerinnehållet igenom det födda segerkärlet, så att alla som satt i Rådet såg hans ansikte som en ängels ansikte. — Så fulla av tro ska ni, Herrens heliga, stå inför era fiender, förföljare, pinare och mördare.

Och när han hade slutat sitt tal, bet de samman sina tänder mot honom. Men han stod orubbligt pelarestånd. — Så ska ni stå inför allt raseri, hat och hot.

Och nu kastade han sin sista blick mot höjden, dit han blickat så ofta. Det var hans vanliga förstabudsblick på Gud som Gud *allena*, och på Jesus som frälsaren *allena*. Och nu brast osynlighetens slöja, trons ögonbindel togs bort för en kort stund. ”Han fick se Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds högra sida.” — Denna slöja blir allt tunnare, ju mer trons fullhet går in. Och på trons högsta stadier sägs hon ofta bli tunn och skör som ett flor och brista gång på gång. Ju fullare tro, desto tunnare slöja. Fullväxt tro, genombruten slöja. — Ni, Herrens heliga, gör trons slöja allt tunnare för varje dag, så kanhända hon brister för ett ögonblick på ert Harmagedon. Skönt att dö under öppnad himmel, lätt att dö i strålgansen från Guds härlighet.

Och när han omtalade den himmelska synen, då stormade bödlarna in på honom likt vilddjur, som de också var, och förde honom ut ur staden och stenade honom. Och när stenarna krossade hans kropp, böjde han för sista gången sina knän och ropade med hög röst: ”Herre, tillräkna dem inte denna synd.” Han sista blick mot höjden var alltså förstabudsblicken, och hans sista blick mot jorden var andrabudsblicken. Han var full av de två buden, han dog i de två buden. Han dog i **all**-kärleken till Gud och i **hel**-kärleken till nästan, i segerrik första- och andrabudstro, övervinnare-tro. Så ska Herrens heliga dö.

Andens Lag sid 575 (35 i pdf, kap.8)

FJÄRDE DELEN

Trons rättfärdighet

IV

Luthers rättfärdiggörelse genom tron.

”Vad jag härtills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen, kan jag inte till den minsta del något ändra: nämligen att vi genom tron (som Petrus säger) *får ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud för vår medlares Kristus skull håller*

oss alldeles för rättfärdiga och heliga. Och fastän synden i köttet inte är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud oss densamma inte tillräkna eller ihågkomma. — På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följer sedan goda verk och gärningar.”

Detta är Luthers rättfärdiggörelse, alltså den äkta, oförfalskade lutherska rättfärdiggörelsen. Och om den har vi talat i vårt 6:e kapitel i Andens Lag. Nu bara ett par ord.

Genom tron får vi ett annat, nytt och rent hjärta, säger han. Och detta påstående grundar han på Petrus ord, att ”Gud renar hjärtat genom tron”. Det är också grundat på profeternas ord om det nya och rena förbundshjärtat med Guds lagar i sig. (Jer 31:33–34) Det är alltså första- och andrabudshjärtat eller tu-buds-tron med tu-buds-hjärtat, den nya skapelsen i Kristus.

”Genom tron får vi ett annat, nytt och rent hjärta.” Detta hjärta är sålunda den genom tron skapade livsrättfärdigheten eller Kristus själv som kommit till gestalt i människan. Det är Kristus hjärta, jag-vordet, subjektiverat, omsatt i gestalten av tro.

En sådan trosmänniska håller Gud för alldeles rättfärdig och helig, säger han. Men då hon nu har ett annat, nytt och rent hjärta och sålunda är rättfärdig och helig, varför behöver Gud då bara ”hålla” henne för rättfärdig och helig? Jo, emedan hennes synd inte är ”alldeles borttagen eller död”, säger han. Hur rent troshjärtat än är, så är det dock inte *alldeles* rent, inte ens hos renhjärtejätten Johannes. Och därför kan Gud inte anta det som alldeles rättfärdigt och heligt. Ty det vore inte sant. Men av faderlig nåd och barmhärtighet kan han ”hålla” det för alldeles rättfärdigt och heligt, d.v.s. låta det åtnjuta barnskapets alla rättigheter, fast det inte har laga rätt till någon rättighet. Detta troshjärtats hållande för rättfärdigt och heligt enligt Luther, är alltså det samma som trons räknande till rättfärdighet enligt Paulus.

I detta ”hållande för rättfärdig och helig” inlägger Luther syndaförlåtelsen. Han inlägger den redan i det ordet: ”rent hjärta”. Det är den födda renheten, den födda förlåtelsen, som Gud håller för fullkomlig renhet, fullkomlig förlåtelse – nämligen i den meningen, att på grund av denna födda renhet får varken den förut begångna synden eller den ännu vidhäftande synden beröva människan någon enda av alla hennes otaliga och oändliga förbunds rättigheter. Så hel, full och gränslös är denna förlåtelse.

Andens Lag sid 589–591 (44 i pdf, kap.8)

Frågor till samtalsgrupper – Wetterlundhelg 2021 ”Tron har människoform”

Frågor	sid i texturvalet
1 Vad menar W med ”levande laglydnad” respektive ”död laglydnad”?	1
2 Vad menar W med ”guldnollor” med ”guldtro” ?	2
3 Vad är ”beviset” för att Gud finns enligt W?	4
4 Vad menar W med att tron är organisk?	5
5 Vad menar Wetterlund med ”tron har människoform”?	5 – 8
6 Motsatsen är enligt W en tro med ”vidundersform”. Har vi sett några exempel på sådant?	8
7 W lyfter fram Stefanus som det levande exemplet på tro. Hur?	5, 9
8 W talar om ”född tro”. Vad säger det oss? Ger han något bra exempel?	7–8
9 Vad menar W med ”segertro”, den ”födda seger-tron”?	7–8
10 Hur kan vi genom oförstånd skada tron?	8
11 Vad betonar W särskilt vad gäller Luthers rättfärdiggörelse? Missar han någonting?	9
12 Var kommer syndaförlåtelsen in?	9
13 W är väldigt angelägen att framhålla att hans trosförkunnelse står på stadig luthersk grund. Håller vi med om det?	
14 Bertel Andrén skriver i sin prästmötesavhandling år 1943 att W:s huvudfråga – ”förfalskarkyrkans” förakt för Guds lag – inte är lika aktuellt längre. Att lagen och laglydnaden nu (på Andréns tid, 1940-talet) betonas starkare. Har Andrén rätt i dag, år 2021?	

Att läsa och samtala om i mån av tid:

- W beskriver i AL kap 8 sid 544-547 (16–18 i pdf) sex steg – från det första till
personlig frälsning och de efterföljande i lärjungalivet. Detta sker under
kortare eller längre tid.
(Jfr. ”Nådens ordning” enligt pietistisk och schartauansk tradition.) 4–5
- Troshjärtat som pendlar mellan vila och aktivitet. Viktiga punkter att reflektera
över – hur vi tillämpar tron utan att bli ”överandliga”/hamna i kramp, och inte
heller hamnar i andra diket med passivitet som särskilt aposteln Jakob
fördömer: ”tron utan gärningar är död” (Jak 2:17–26). Ej med i texturvalet.
Läs AL kap 8
sid 638–643
(73–76 i pdf)
- Tempelbygget är Guds och människans gemensamma verk – läs skriften
”Guds tempel” sid 30. Ej med i texturvalet.
Läs vidare hur W diskuterar Luther och tron i skriften ”Ord av Luther”.
- Kopplingar till lärjungaskolan i Andens Lag kap 7 ”Den för-pingstliga
lärjungaskolan”. Kap 8 ”Tron” lyfter det från en annan synvinkel.